

„Naar Nogen gør lidt af hende, bliver hun straks saa affektert.“

„Man maa forresten ikke sige andet, end at han er ganske køn, ham — Nussen,“ sagde den unge.

„Køn! Jeg finder ham skrækkelig!“

„Det mener du jo ikke, Gerda. Du sa'e da selv iaftes —“.

„Jeg! Er du gal, Tøs! Har du rigtig set paa hans Glugger? Saadan et Par Mælkespande!“

Inger og Per naaede endelig tilvejs, og man gav sig til at betragte den berømte Udsigt. De unge Piger begyndte at tælle Kirketaarne. Naar Luften var ganske klar, skulde man kunne øjne fem og tredive. Frøknerne Clausen kendte Navnene paa dem alle; men Per havde kun Interesse for dem, som Inger kunde udpege. „Nej se, er det Tepperup! ... Hvad siger De? Aa, Ramlev!“ udbrød han paa en Maade, som om disse Navne vakte kære Minder hos ham, — og de to Søstre stødte hemmeligt til hinanden med Albuen.

Det var forresten daarlig nok, at den ene kunde høre, hvad den anden sagde, saadan larmede Blæsten med deres Klæder. Det varede derfor heller ikke længe, før de bestemte sig til at gaa ned.

Da Skoven igen havde lukket sig omkring dem, standsede de et Øjeblik for at hæge sig lidt. Vinden havde huseret slemt med de unge Pigers Frisyrrer, navnlig var Ingers ilde tilredt. Hun maatte tage begge sine Handsker af for at faa lidt Skik paa Haaret, og da hun netop stod med Hattenaalen i Munden og Veninderne var beskæftigede med deres eget, bad hun Per om at holde dem for hende saalænge. Hun tænkte ikke det mindste derved, men de to Søstre saae straks til hinanden; og mere end een Gang paa Tilbagevejen gennem Skoven fandt de Anledning til igen at puffe til hinanden med Albuerne.

Da de naaede Festpladsen, var Mødet igen begyndt. Paa Talerstolen stod en høj, alvorligt udseende Mand med mørkt Haar og Skæg. Det var Forstander Broager, Lederen af en i Nabolaget liggende Højskole og Pastor Blombergs Medbejler til Folkeyndesten der paa Egnen, navnlig mellem Ungdommen.

Stille anbragte de unge Piger sig paa deres forrige Pladser under Træerne, og Inger skottede ned til sin Moder, — hun var pludselig bleven lidt betænkelig ved Fraværelsen, der jo ogsaa havde trukket meget længere ud, end hun havde tænkt sig. Til al Lykke saae det ud til, at Moderen ikke havde sav-